

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 257/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove vo veci vedenej pod sp. zn. 7 CoP 3/2010 z 10. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. o d m i e t a z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2010 doručená M. H., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 7 CoP 3/2010 z 10. februára 2010.

Na Okresnom súde Humenné (ďalej len „okresný súd“) sa na návrh matky z 12. februára 2008 vedie konanie o úpravu práv a povinností rodičov k ich maloletej dcére A. (ďalej len „maloletá“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej uviedol:

„Dňa 20.11.2008 podala matka v predmetnom konaní návrh na vydanie predbežného opatrenia o zákaze styku otca - sťažovateľa s maloletou A. H.

Okresný súd Humenné uznesením sp. zn. 20 P 68/2008-57 zo dňa 1.12.2008 na návrh matky rozhodol tak, že predbežne zakázal styk otca M. H. s maloletou dcérou, A. H., nar. 21.10.2001 až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde pod sp. zn. 20 P 68/2008.

Proti tomuto uzneseniu podal otec - sťažovateľ, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, dňa 19.12.2008 odvolanie, v ktorom navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 8 CoP 2/2009 zo dňa 19.1.2009 potvrdil uznesenie prvostupňového súdu.

Podaním doručeným prvostupňovému súdu zo dňa 22.5.2009 sa otec - sťažovateľ domáhal, aby súd zrušil uznesenie Okresného súdu Humenné sp.zn. 20 P 68/2009 zo dňa 1.12.2008 a predbežným opatrením upravil styk otca s maloletým dieťaťom.

Okresný Humenné uznesením sp. zn. 20 P 68/2008 - 331 16.6.2009 rozhodol tak, že návrh otca na zrušenie uznesenia Okresného súdu Humenné sp.zn. 20. P 68/2008 zo dňa 1.12.2008 a na predbežnú úpravu styku otca s maloletou A. H. zamietol:

Dňa 10.11.2009 podal sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne v predmetnej veci návrh na zrušenie predbežného opatrenia vo veci sp. zn. 20 P 68/2008.

Okresný súd Humenné uznesením sp. zn. 20 P 114/2009-60 zo dňa 4.12.2009 návrh na zrušenie predbežného opatrenia nariadeného uznesením Okresného súdu Humenné sp. zn. 20 P 68/08 zo dňa 1.12.2008 zamietol.

Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odvolanie zo dňa 28.12.2009.

Podaním vo veci sp.zn. 20 P 114/2009 sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne požiadal súd poukazujúc na ustanovenie § 75 ods. 9, aby vec bezodkladne predložil na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Dňa 22.1.2010 podal sťažovateľ vo veci sp. zn. 20 P 114/09 sťažnosť predsedovi Okresného súdu Humenné na prietáhy v konaní.

Dňa 1.3.2010 bolo právnej zástupkyňi sťažovateľa doručené uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 CoP 3/2010 zo dňa 10.2.2010, s tým, že krajský súd potvrdzuje uznesenie. “

Sťažovateľ v sťažnosti napokon uvádza:

«Podľa názoru sťažovateľa uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 CoP 3/2010 zo dňa 10.2.2010 došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru, práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na vedenie rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na starostlivosť o dieťa a jeho výchovu.

... Krajský súd v Prešove rozhodnutím sp. zn. 18 CoP 2/2009 zo dňa 19.1.2009 na odvolanie otca proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, v ktorom argumentoval predovšetkým tým, že závery súdu nekriticky preberajú tvrdenia matky maloletého dieťaťa uviedol, že odvolanie otca nie je dôvodné, poukázal na ustanovenie § 38 ods. 4 Zákona o rodine a urobil záver, že dôvody uvedené v uznesení súdu prvého stupňa sú správne.

Súd skonštatoval, že „matka maloletej svojimi tvrdeniami v spojení s doloženými písomnosťami uvedenými v odôvodnení napadnutého uznesenia svoj nárok osvedčila. Naliehavosť dočasnej úpravy pomerov vyplýva z tvrdenej intenzity konania, ktorými negatívne vplýva na dieťa.

Aj keď predmetom tejto sťažnosti nie je ani rozhodnutie Okresného súdu v Humennom zo dňa 1.12.2008, ani uznesenie Krajského súdu zo dňa 19.1.2009 sťažovateľ považuje za potrebné poukázať na to, že Okresný súd v Humennom založil svoje rozhodnutie na dôvodoch tvrdených matkou, ktoré spočívali v správaní sťažovateľa predchádzajúcim časom, keď matka prevzala dieťa do svojej starostlivosti. Krajský súd v

Prešove z dôvodov, ktoré so zreteľom má charakter konania, (starostlivosť súdu o maloletých), sťažovateľ celkom dobre nechápe, rozhodnutie potvrdil, vychádzajúc z názoru, že matka osvedčila svoj nárok.

... V návrhu na zrušenie predbežného opatrenia o zákaze styku, ktorý podal sťažovateľ na súd dňa 22.5.2009 poukázal na skutočnosť, že viaceré, matkou iniciované konania, vrátane trestných oznámení, v ktorých bolo matkou dieťaťa oznamované jeho údajné konanie naplňajúce znaky trestných činov boli odložené, zastavené alebo iným spôsobom, inak ako meritórne vybavené, pretože nebolo preukázané, že by sa čo i len v jednom prípade dopustil správania, ktoré by mohlo akýmkoľvek spôsobom ohroziť vývoj maloletého dieťaťa, z ktorého ho matka obviňovala.

... Otec navrhol, aby sa mohol stretávať s dcérou aspoň raz v týždni na 2 hodiny a akceptoval by aj možnosť stretávania sa s dieťaťom v prítomnosti matky alebo kolízneho opatrovníka.

... Súd sa opätovne vo svojom odôvodnení stotožnil s tvrdeniami matky a citoval jej vyjadrenia o otcovom nevhodnom správaní. Súd uviedol že jeho správanie v súčasnosti maloletej skôr škodí ako prospieva. Poukázal, že zo spisového materiálu nevyplýva, že by tu neboli dôvody na predbežný zákaz styku. Poukázal na znalecký posudok Mgr. U., podaný v uvedenom konaní, z ktorého vyplýva, že otec aktívne manipuluje s emóciami a postojmi maloletej a tým ide aj o nepriame psychické týranie zo strany otca.

Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ odvolanie nepodal.

...Vo svojom návrhu na zrušenie predbežného opatrenia zo dňa 9.11.2009 poukázal otec na to, že od vydania rozhodnutia Okresného súdu v Humennom o zákaze styku uplynula doba 11 mesiacov a že od tohto času nemá možnosť realizovať svoje rodičovské právo na styk s dieťaťom, ani len obmedzeným stykom s ním. Otec konkrétne poukázal na konanie matky, ktoré ako už bolo uvedené, súdy v predchádzajúcich rozhodnutiach v tejto veci považovali za dostatočný podklad pre svoje rozhodnutie, na jej oznámenia na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny o údajnom špehovaní a jeho podobných aktivitách voči maloletej v matkou konkrétne označených dňoch a uviedol súdu, že tieto tvrdenia nie sú

pravdivé a ako príklad nepravdivosti tvrdení uviedol skutočnosť, že matka medzi časmi keď mal dieťa sledovať uvádza okrem iného aj taký, keď bol preukázateľne v práci.

... Navyše, poukazuje sťažovateľ na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9 CoP 6/2009-466 zo dňa 23.6.2009, ktorým tento súd zrušil rozsudok OS v Humennom sp. zn. 19 P 65/2008 zo dňa 7.4.2009, a v odôvodnení ktorého konštatoval:

„V preskúmvanej veci odvolací súd konštatoval zo strany oboch rodičov neštandardné správanie sa vo vzťahu k druhému z nich, majúce mnohoraz prvky iracionálneho správania, ktoré môžu mať negatívny vplyv na maloletú a jej riadny vývoj. Nejedná sa len o podnety na začatie trestného stíhania podávané jedným rodičom na druhého, či opakované návrhy na vydávanie predbežných opatrení a na ich zmenu, ale aj návrhy matky na zákaz styku otca s maloletou, či dokonca návrh na zákaz priblíženia sa otca s maloletou na vzdialenosť 100 metrov.“

V ďalšom odvolací súd konštatuje, že je potrebné, aby sa znalec, ktorého úlohou bude posúdiť, ktorý a či niektorý z rodičov má predpoklady na riadnu výchovu dieťaťa, vysporiadal sa s poznatkom, že matka opakovane a kategoricky znemožňuje otcovi stretávanie sa s maloletou, napriek evidentne pozitívnemu vzťahu maloletej k nemu.

Uviedol:

„Preto by mal znalec zaujať stanovisko k vhodnosti takejto úpravy práv a povinností rodičov, na základe ktorej by bola maloletá zverená do osobnej starostlivosti otca a bol by upravený styk maloletej s matkou“.

Osobitne poukazuje sťažovateľ na túto časť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu:

„Nie je totiž možné, bez riadneho zdôvodnenia zakázať styk maloletej s rodičom, pokiaľ nepochybne maloletá sa s rodičom stretávať chce. Negatívne konfliktné vzťahy medzi rodičmi, ktoré vylučujú, či podstatne sťažujú ich vzájomný racionálny kontakt, neznamenajú, že by mohli byť dôvodom pre zákaz stretávania sa jedného z rodičov s dieťaťom, ktorému nebola, či nebude zverená do osobnej starostlivosti.“

... Vo vzťahu k posudku Mgr. L. poukázal sťažovateľ na to, že tento bol podaný už pred viac než deviatimi mesiacmi v čase, krátko potom, keď matka prevzala dieťa do svojej starostlivosti. Okresný súd v Humennom svojím rozhodnutím zo dňa 4.12.2009 opakovane

zopakoval tvrdenia matky o špehovaní a podobných aktivitách otca, poukázal na to, že vo veci samej týkajúcej sa zákazu styku boli dve pojednávania odročené na žiadosť otca a skonštatoval, že „z celého spisového materiálu teda konkrétne zo spisu 20 P 68/2008 vyplýva, že správanie otca negatívne vplýva na psychiku maloletej A.

... Sťažovateľ sa nedomáhal svojim návrhom na zmenu predbežného rozhodnutia o zákaze styku toho, aby maloleté dieťa bolo zverené do výchovy jemu, ale domáhal sa zákazu zrušenia styku s malolekým dieťaťom, Zákazom styku s maloletou dcérou sú sťažovateľovi upierané akékoľvek rodičovské práva vyplývajúce mu zo Zákona o rodine. Sťažovateľ nemá možnosť už viac než rok a 3 mesiace akéhokoľvek osobného kontaktu s malolekým dieťaťom. Skutočnosť, že občiansky súdny poriadok umožňuje predbežné opatrenie takéhoto druhu vydať, nelegitimizuje sama o sebe rozhodnutie súdu o predbežnom zákaze jeho styku s maloletou dcérou. Zásah do rodičovských práv možno vykonať len vtedy, ak je tento zásah nevyhnutný a odôvodnený niektorým z dôvodov uvedených v čl. 8 ods. 2 Dohovoru.

... Nestačí, že dôvody na vydanie predbežného opatrenia existovali v čase jeho vydania, ale je potrebné aby existovali počas celý čas jeho trvania, lebo len nepretržitá existencia dôvodov na nariadenie predbežného opatrenia robí takéto rozhodnutie súdu zákonným a takým, ktoré rešpektuje práva sťažovateľa zakotvené v čl. 8 Dohovoru a v čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

... Nemožno však nájsť žiaden presvedčivý dôvod, pre ktorý by skutočnosť, že sťažovateľ nevydal dieťa do matkinej starostlivosti v roku 2008, mala byť zákonným dôvodom na úplný zákaz jeho styku rok a pol po tom, čo je dieťa v starostlivosti matky.

... Navyše vzhľadom na charakter konania, v ktorom je súd povinný zistiť skutkový stav vykonávaním potrebných dôkazov ex offio nemožno tak, ako to urobil odvolací súd, sa uspokojiť s tvrdeniami jedného z účastníkov tohto konania aj keď ide o konanie o vydanie predbežného opatrenia.».

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa

- na spravodlivé súdne konanie zakotveného v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zakotveného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR,

- na vedenie rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- na starostlivosť o dieťa a jeho výchovu zakotvené v čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

bolo uznesením Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7 CoP 3/2010 zo dňa 10.2.2010, porušené. Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajského súdu v Prešove pokračovať v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 CoP 3/2010 zo dňa 10.2.2010 a vracia mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 41 ods. 4 ústavy starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľa s uznesením krajského súdu sp. zn. 7 CoP/3/2010 z 10. februára 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 20 P 114/09-60 zo 4. decembra 2009, ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na zrušenie predbežného opatrenia nariadeného uznesením okresného súdu č. k. 20 P/68/2008 57 z 1. decembra 2008 o predbežnom zákaze styku otca s maloletou do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 20 P/68/2008.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak

z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

1. Sťažovateľ namieta predovšetkým porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V kontexte argumentácie sťažovateľa je potrebné osobitne akcentovať, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Preto samotný ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

V konaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia musia byť taktiež rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené.

Ústavný súd poukazuje ďalej na to, že účelom predbežného opatrenia je dočasná úprava práv a povinností, ktorá nevylučuje, že o právach a povinnostiach účastníkov konania o predbežnom opatrení bude vo veci samej rozhodnuté inak, než v konaní o predbežnom opatrení. Všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery

účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu. Predbežné rozhodnutia predstavujú opatrenia, trvanie ktorých je obmedzené a môže byť kedykoľvek na návrh zrušené.

Krajský súd v zmysle zásad upravených v § 212 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, a prerokoval vec bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 OSP a zistil, že odvolanie nie je opodstatnené, a preto ho v nadväznosti na tento záver potvrdil.

Ústavný súd po preskúmaní namietaného uznesenia vrátane jeho odôvodnenia dospel k záveru, že ho možno považovať za ústavne udržateľné z hľadiska dodržania základných ústavnoprocených princípov. Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia okrem iného uviedol, že *„Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodенý správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.*

Čo sa týka možnosti zrušenia predbežného opatrenia túto upravuje ustanovenie § 77 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Podľa tohto ustanovenia predbežné opatrenie súd zruší, ak pominú dôvody, pre ktoré bolo nariadené.

3 7CoP 3/2010.

... Pre nariadenie a ďalšie trvanie predbežného opatrenia nie je potrebné jednoznačne preukázať oprávnenosť uplatneného nároku. Postačuje, aby tento nárok bol osvedčený. V prejednávanej veci za najvýznamnejší dôkaz podporujúci tvrdenia matky

a opatrovníka maloletého dieťaťa o potrebe ďalšieho trvania nariadeného predbežného opatrenia je potrebné považovať znalecký posudok znalkyne Mgr. L. L. vypracovaný vo veci 20P68/08 v čase nasledujúcom po uložení predbežného zákazu otcovi stykať sa s maloletou. V tomto posudku znalkyňa dospela k záveru o nepriamom psychickom týraní dieťaťa zo strany otca. Toto závažné konštatovanie dostatočným spôsobom osvedčuje nevyhnutnosť ďalšieho trvania predbežného opatrenia a to až do doby právoplatného skončenia konania o zákaze styku vedeného pod spisovou značkou 20P68/08 na Okresnom súde Humenné. Až v tomto konaní sa s konečnou platnosťou rozhodne o tom, či matkou uplatnený návrh na zákaz styku je dôvodný alebo nie.“.

Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov pri zisťovaní skutkového stavu, ústavný súd považuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu za ústavne akceptovateľné. Ústavný súd nezistil, že by relevancia námietok sťažovateľa smerujúcich proti namietanému uzneseniu krajského súdu v kontexte posúdenia možného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru umožnila dospieť k záveru, ktorý by odôvodňoval vyslovenie porušenia uvedených práv a v nadväznosti na to aj zrušenie namietaného uznesenia.

Ústavný súd napokon dodáva, že predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. a § 102 OSP), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami. Zamietnutie návrhu na vydanie predbežného opatrenia však nemôže samo osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti právneho názoru krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť

v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy namietaným uznesením krajského súdu, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a čl. 8 dohovoru ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou orgán verejnej moci konajúci vo veci podľa príslušných procesných predpisov (napr. podľa Občianskeho súdneho poriadku, Trestného poriadku a Správneho poriadku) zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 41 ods. 4 ústavy a čl. 8 dohovoru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že tento orgán verejnej moci súčasne porušil ústavnoprosesné princípy, resp. práva vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a čl. 8 dohovoru by bolo teda možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany príslušného orgánu verejnej moci súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05 alebo IV. ÚS 326/07, IV. ÚS 236/2010).

Keďže ústavný súd sťažnosť v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva podľa čl. 41 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť aj v zostávajúcej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V nadväznosti na odmietnutie sťažnosti ústavný súd už o ďalších požiadavkách sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2010